

Kommissionen har jo selv sagt, at saadan Selveiendomme vilde netop styrke Familieforholdene og interessere Negrene i Børnenes Odragselse osv. En saadan Plan til Anvendelse af disse Stats-eiendomme finder jeg imidlertid ikke i Kommissionens Betænkning; jeg finder ikke der nogen Dverveielse af hvilke Bygder og Jordbæle den kunde medføre, og endnu mindre finder jeg Noget om de andre Eiendomme, hvor Staten har Prioriteter; som den kan komme til at overtage, hvad Dag det skal være. Alle disse Forhold ere det Tilgrundliggende for Sagen og det, hvorom Spørgsmaalet er: Hvorledes skulle disse Forhold kunne ordnes med Udsigt til, at denne yndige, frugtbare Ø kan bevares i Sufferdyrkning; thi uden dette kan den jo ikke føde sin Befolkning (Udflydelse). Ja, det maa anses for fuldstændig sikkert, at den ikke kan føde 25,000 Mennesker, naar den ikke bliver i Sufferdyrkning, derom er ingen Tvivl. Det er endvidere befredret meget godt i Kommissionens Betænkning, hvad vi ogsaa have læst andekteds, at det er en Livsbetingelse for Forholdene derovre, saaledes som Sufferfabrikationen nu er udbillet i de forskjellige Verdensdele, at Dyrkningen af Sufferrorene adskilles fra Fabrikationen af Suffer. I sin Udvikling anfører Kommissionen en Del af de Grunde — ingenlunde dem alle — der tale imod, at man ved den foreslåede Fabrikationsmaade vil være istand til at redde Den, i alt Fald under de nuværende Prioritets- og Kreditforhold; men dog naaer man ikke videre, end man siger, det er tvivlsomt, hvorvidt Den kan trives, og det er et Spørgsmaal, hvorvidt Fællessufferkogeriet kan bringes i en saadan Bifaldsstand, at det kan bidrage væsentlig dertil — det er ikke Ordene, men Tanken. Altsaa, medens den ærede Kommission, hvad jeg ikke bebrejder den, thi dens Kommissionsorium er rimeligvis affattet derefter, ikke egentlig har taget de Forhold under Dverveielse, som efter min Formening først og fremmest maatte være undersøgte, i alt Fald af Kommissionens Medhjælpere paa en saa omhyggelig Maade, at det kan give os et rigtig aloorligt Billede af Sagen, er der intetsomhelst positivt Forslag fra Kommissionens Side derom, hvilke kraftige Midler der skal anvendes, og nødvendig maa anvendes, hvis Sufferdyrkingen skal bevares, ja ikke engang bestemt udtalt Tillid til, at den kan bevares; men paa dette Uvilgende, Løse, Henkastende, Kritiserende at bygge blot et Forslag om Politit og mere Politit, det er — tilgiv mig — den besynderligste Maade endnu at opfatte St. Croix's Stilling overfor os paa, som jeg kan tænke mig. Den eneste Undskyldning for Regjeringens Stilling i hele dette Forhold er, forekommer det mig, den, at den høitæredede Finantsminister paa en helt anden Maade end Andre har sat sig ind i den Forestilling, at nu skal Staten rigtig vise sig derovre i Kraft af dygtige Soldater; det er

nødvendigt for Statens Nets og Værdigheds Skyld. Men jeg tror, der er formegen Fantasi deri, og jeg havde virkelig ikke troet, at den meget ærede Finantsminister, naar han tog denne Sag under rolig Dverveielse, overhovedet kunde komme til at stille sig paa den Maade. — Jeg skal sige endnu Et, og det er, at vi ingenlunde ere færdige med den meget ærede Ministers vestindiske Politit fra 1878 til nu ved at omtale Bureaualaanene, Kommissionens Udgifter og deslige. Vi have endvidere den ærede Ministers Stilling til Fællessufferkogeriet, og det er saameget rigtigere at fremdrage dette ogsaa her, som det overhovedet maa være Spørgsmaalet ved denne Lov: Kan der gjøres Noget ved St. Croix, skal der gjøres Noget og hvad da? Det ærede Minister foreslog, som bekendt, i sin § 1, i 1878, at han skulde have Ret til at laane Firmaet Fællessufferkogeriet saa og saamange Penges. Dette negtedes. Den ærede Minister har desuagtet senere tilskudt, jeg tror det er 4—500,000 Kr. af Statskassen til dette Selskab, mod at Selskabet efter Lovens Bogstav har tilskudt i Altet ligesaa Meget. Svortil ere disse 4—500,000 Kr. gaaede? Ja, derom maa vi spørge Statsrevisionen til sin Tid; saa kommer dette Spørgsmaal atter frem og faar sin konstitutionelle Afgjørelse. Men Et kunne vi allerede sige, thi det er bekendt nok, at de for en Del ere gaaede til Dækning af Halvdelen af de Udgifter, som Reparationer og Fuldstændiggjørelse af Anlægget har kostet — Udgifter, som til dels aabenbart ere foranledigede ved selve Aktieselskabets Mangel paa fornøden Dverveielse med Hensyn til flere af disse Indretninger og formentlig ogsaa Mangel paa nødvendig Stringens i deres Kontrakter om Levering af de paagældende Sager, hvorfor ogsaa kun en ringe Del deraf er falden de vedkommende Fabrikanter til Last. Dengang vi behandlede denne Sag sidst, udtalte vi fra vor Side, at, forsaavidt der ved saadanne Udgifter virkelig fuldstændiggjordes nogen Del af Anlægget, kunde vi forstaa, at Staten tilskød Halvdelen, men ikke naar det kun var Tale om at reparere Mangler, som ved almindelig Brug under Driften maatte fremkomme; det vedkom aabenbart ikke Staten. Dækning af Driftsudgifter laa ubetinget udenfor Lovens Omraade. Der meget ærede Minister mener imidlertid at have juridisk Ojeblik for at maatte dække Halvdelen ogsaa af Driftsunderskudet af Statskassens Midler. Man vil erindre, at Selskabet skulde flere større Beløb til forskellige Hændelse, med hvilke de have staaet i Forbindelse, maasse for Kul eller andre Ting. Nu kan jeg dog ikke negte, at det er en overordentlig interessant Stilling for dette forretningsjævende Firma: Fællessufferkogeriet paa St. Croix, der har drevet en Forretning et Aar, der har havt en daarlig Afford med Sufferdyrkerne derovre, og som ikke har staaet det Suffer ud af Skiverne, som det havde ventet eller beregnet.